

บทที่ 1

บทนำ

ความเป็นมาและความสำคัญของปัญหา

การศึกษาเป็นปัจจัยสำคัญในการพัฒนาประชากรของชาติให้มีคุณภาพ เป็นรากฐานของการพัฒนาสังคม เศรษฐกิจของประเทศให้มีความมั่นคงและเจริญก้าวหน้า พร้อมทั้งจะแข่งขันในระดับนานาชาติได้ ปัจจุบันความเจริญก้าวหน้าทางวิทยาศาสตร์และเทคโนโลยี มีการเจริญเติบโตอย่างรวดเร็ว อันเป็นผลต่อการเปลี่ยนแปลงสภาพสังคม เศรษฐกิจ วัฒนธรรม และสิ่งแวดล้อมอย่างต่อเนื่อง ในขณะที่การพัฒนาคุณภาพการศึกษาของประเทศไม่เป็นไปตามเป้าหมายที่วางไว้ ไม่เพียงพอต่อความต้องการของตลาดแรงงาน การพัฒนาคนยังไม่สามารถพัฒนานวัตกรรมและนำเทคโนโลยีมาใช้ได้อย่างมีประสิทธิภาพ ขาดการนำภูมิปัญญาท้องถิ่นมาปรับใช้ให้เหมาะสม ส่งผลต่อการเพิ่มขีดความสามารถในการแข่งขันกับนานาชาติประเทศ จึงส่งผลให้แผนพัฒนาเศรษฐกิจและสังคมแห่งชาติ ฉบับที่ 10 (พ.ศ. 2550 - 2554) ยึดหลักปรัชญาเศรษฐกิจพอเพียง เน้นความสมดุลทั้งทางด้านปริมาณและคุณภาพยึดคนเป็นศูนย์กลางในการพัฒนาให้ความสำคัญกับการพัฒนาคุณภาพของคนและสังคมไทยสู่สังคมแห่งภูมิปัญญาและการเรียนรู้ เพื่อสร้างความแข็งแกร่งให้กับชุมชนและสังคมเป็นรากฐานที่มั่นคงในการพัฒนาประเทศ รวมทั้งการพัฒนาคนให้มีคุณธรรมนำความรู้ พัฒนาสมรรถนะและทักษะแรงงานเพื่อรองรับการเจริญเติบโตและการแข่งขันของประเทศ

แนวนโยบายการจัดการศึกษาในปัจจุบันกำหนดให้สอดคล้องกับพระราชบัญญัติการศึกษาแห่งชาติ พ.ศ. 2542 แก้ไขเพิ่มเติม (ฉบับที่ 2) พ.ศ. 2545 ที่เน้นการปฏิรูปการศึกษาทั้งด้าน การบริหารและการจัดการเรียนการสอน เพื่อให้ผู้เรียนมีโอกาสรู้ตลอดชีวิตตามความถนัด และได้รับการบริการด้านการศึกษาจากรัฐอย่างมีคุณภาพ เน้นทักษะกระบวนการคิด การจัดการ การประยุกต์ใช้ความรู้มาใช้ในการแก้ไขปัญหา จัดกิจกรรมการเรียนการสอนให้ผู้เรียนได้เรียนรู้ จากประสบการณ์จริงฝึกการปฏิบัติให้ทำได้ คิดเป็น ทำเป็น รักการอ่านและเกิดการใฝ่รู้อย่าง ต่อเนื่อง จัดให้มีการจัดการเรียนการสอนโดยผสมผสาน ส่งเสริมให้มีการปลูกฝังคุณธรรม จริยธรรม ค่านิยมอันดีงามและคุณลักษณะอันพึงประสงค์ในทุกสาขาวิชา พระราชบัญญัติการศึกษา เอกชน พ.ศ. 2550 และพระราชบัญญัติการอาชีวศึกษา พ.ศ. 2551 จึงเน้นความสำคัญของการจัดการ อาชีวศึกษาและการฝึกอบรมวิชาชีพให้สอดคล้องกับพระราชบัญญัติการศึกษาแห่งชาติ และ แผนพัฒนาเศรษฐกิจและสังคมแห่งชาติ ซึ่งได้กำหนดแนวทางการจัดการศึกษาไว้ 3 รูปแบบคือ การศึกษาในระบบ การศึกษานอกระบบ และการศึกษาระบบทวิภาคี การจัดการศึกษาในระดับ

อาชีวศึกษาของภาครัฐและอาชีวศึกษาเอกชน ในการจัดการศึกษาและฝึกอบรมวิชาชีพ เพื่อพัฒนาคนด้านวิชาชีพระดับฝีมือ ระดับเทคนิค และระดับเทคโนโลยีให้สอดคล้องกับความต้องการของตลาดแรงงาน โดยพัฒนาระบบการจัดการอาชีวศึกษา ภายใต้วรรวมมือกันระหว่างสถานศึกษา และสถานประกอบการซึ่งเป็นหน่วยงานที่ใช้ผลผลิตของอาชีวศึกษา เพื่อผลิตกำลังคน นำความรู้ในทางทฤษฎีอันเป็นสากลและภูมิปัญญาความรู้จากท้องถิ่นมาพัฒนา ให้ผู้ที่รับการศึกษาและการฝึกอบรมให้มีความรู้ความสามารถในการปฏิบัติและมีสมรรถนะจนสามารถนำไปประกอบอาชีพในลักษณะผู้ปฏิบัติหรือประกอบอาชีพอิสระได้

การจัดการเรียนการสอนในสถาบันการศึกษาอาชีวศึกษาก็ถือว่าเป็นการจัดการการศึกษาที่ต้องใช้งบประมาณในการพัฒนาการศึกษาสูง และต้องใช้ผู้ที่มีความรู้เชี่ยวชาญเฉพาะด้านทั้งนี้การจัดการความรู้ ต้องมีการดำเนินการในรูปของเครือข่ายพัฒนาการอาชีวศึกษา อาจเป็นลักษณะกลุ่มสถาบันหรือสมาคมอาชีวศึกษาสำหรับภาครัฐมีสถาบันการศึกษาทั้งส่วนกลางและส่วนภูมิภาคในการบริหารจัดการความรู้ซึ่งมีงบประมาณและได้รับการสนับสนุนอย่างเต็มที่ ขณะที่โรงเรียนอาชีวศึกษาเอกชน ในกำกับของสำนักงานบริหารงานคณะกรรมการส่งเสริมการศึกษาเอกชนในส่วนภูมิภาค ได้รับข้อมูลการพัฒนา และสนับสนุนความรู้การพัฒนาการศึกษาระดับอาชีวศึกษาได้รับการพัฒนาบุคลากรทางการศึกษาเพื่อจัดการเรียนการสอนที่มีคุณภาพน้อยมาก ยกเว้นสถานศึกษาที่มีความพร้อม ทั้งด้านแหล่งเงินทุนและการสนับสนุนของผู้รับใบอนุญาต ที่มีวิสัยทัศน์พร้อมที่พัฒนาการศึกษาในระดับอาชีวศึกษาอย่างจริงจัง และการพัฒนาคุณภาพการศึกษาระดับอาชีวศึกษาต้องสอดคล้องกับการเจริญเติบโตของภาคอุตสาหกรรมในพื้นที่และการพัฒนาเศรษฐกิจของประเทศเป็นสำคัญ

การจัดการศึกษาอาชีวศึกษา ตามความหมายของพจนานุกรม ฉบับราชบัณฑิตยสถาน พ.ศ. 2542 ให้ความหมายของ “อาชีวศึกษา” ว่าเป็นการศึกษาที่มุ่งไปในทางช่างฝีมือ การศึกษาอาชีวศึกษาเป็นการเชื่อมโยงระบบโรงเรียนรวมกับการทำงาน และงานที่เป็นอุตสาหกรรมเป็นงานที่ยอมรับมากกว่างานที่ใช้แรงงาน การดำเนินการปฏิรูปการศึกษามุ่งก้าวถึงสังคมการเรียนรู้ เพื่อเข้าสู่ทศวรรษหน้า จึงมีความจำเป็นมากที่ต้องมีความเข้าใจในภาวะการเปลี่ยนแปลงของโลกที่เดิมโตอย่างรวดเร็วตลอดเวลา ในจัดการศึกษาต้องพัฒนาให้มีคุณภาพที่ประกันได้ การสอนจำเป็นต้องมีครูที่มีคุณภาพ มีผู้นำที่มีคุณภาพสามารถเป็นผู้บริหารโรงเรียน ให้เป็นศูนย์กลางการบริการชุมชนร่วมมือกับชุมชนที่โรงเรียนตั้งอยู่ เพื่อให้ผู้เรียนเป็นคนที่มีคุณภาพ ตามความต้องการปรารถนาตามอุดมการณ์และอุดมมุ่งหมายของการศึกษา (พลวิทย์ เกิดมี, 2544, หน้า 5 - 12) ในส่วนของสมรรถนะผู้เรียน ในการจัดการเรียนการสอนนั้นมิใช่ให้นิยามของสมรรถนะไว้ตามความหมายของกระทรวงศึกษาธิการ ได้ให้นิยาม สมรรถนะ หมายถึง ความสามารถในการประยุกต์ใช้ ความรู้ ความเข้าใจ

ทักษะปฏิบัติ และทักษะด้านความคิด ในการปฏิบัติงานให้มีประสิทธิผลตามมาตรฐานที่ต้องการของอาชีพ (มนต์ชัย มนุชาราม, 2550)

ดังนั้นการจัดการเรียนการสอนที่เน้นสมรรถนะ เป็นการจัดการศึกษาทางด้านทฤษฎี และปฏิบัติที่เน้นการพัฒนา ความรู้ ทักษะ และกิจนิสัย อันเป็นพื้นฐานอันดีในการประกอบอาชีพต่าง ๆ โดยสร้างสมรรถนะผู้เรียนให้สอดคล้องกับ มาตรฐานอาชีพหรือสมรรถนะอาชีพ ได้อย่างมีคุณภาพ

ในการจัดการศึกษาระดับอาชีวศึกษา เป็นการผลิตบุคลากร แรงงานที่มีทักษะทั้งฝีมือ เพื่อตอบสนองความต้องการแรงงานของสถานประกอบการ ชุมชนและสังคม ดังเกณฑ์การประเมินคุณภาพภายในของสำนักงานคณะกรรมการการอาชีวศึกษา (สอศ.) มาตรฐานที่ 2 ข้อกำหนดที่ 2.1 ระบุว่า มีร่วมมือกับสถานประกอบการในการพัฒนาหลักสูตรฐานสมรรถนะที่สอดคล้องกับความต้องการของตลาด แรงงาน และเกณฑ์การประเมินคุณภาพภายนอกสถานศึกษาระดับอาชีวศึกษา โดยสำนักงานรับรองมาตรฐานและประเมินคุณภาพการศึกษา (สมศ.) มาตรฐานที่ 3 ตัวบ่งที่ 3.1 ระบุไว้ชัดเจนว่า การพัฒนาหลักสูตรแบบฐานสมรรถนะซึ่งต้องเน้นการปฏิบัติงานจริง เพื่อเพิ่มขีดความสามารถในระดับสากล รวมถึงทวิภาคี จากเกณฑ์มาตรฐานการประกันคุณภาพดังกล่าวจึงมีการพัฒนาหลักสูตรฐานสมรรถนะโดยใช้แนวคิดในรูปแบบของ Competency - Based Instruction การจัดทำหลักสูตรจึงมีวัตถุประสงค์ให้ผู้เรียนที่สำเร็จการศึกษาแล้วสามารถปฏิบัติงานได้อย่างแท้จริง ไม่เพียงแต่ได้ความรู้เท่านั้น การสอนจัดสอนโดยผู้เรียนมีความรู้ ประสบการณ์ในสาขาอาชีพนั้นโดยตรง ขณะที่ศึกษาอยู่ผู้เรียนจะได้ปฏิบัติงานในสถานการณ์จริง เมื่อจบการศึกษาแล้วจะได้ทั้งความรู้ ทักษะในการปฏิบัติงานได้จริง มีโอกาสได้งานทำในสถานประกอบการที่โรงเรียนร่วมมือด้วย และการประเมินผลการเรียนจะให้ความสำคัญกับการวัดความสามารถในการปฏิบัติ

โรงเรียนอาชีวศึกษาเอกชนเป็นหน่วยงานที่มีความสำคัญในการจัดการศึกษาและช่วยในการกระจายการจัดการศึกษาของรัฐให้ครอบคลุมทั่วประเทศมากขึ้น โดยเฉพาะอย่างยิ่งช่วยในการผลิตแรงงานทั้งฝีมือ ที่มีทักษะอาชีพ ป้อนเข้าสู่ตลาดแรงงาน โดยโรงเรียนอาชีวศึกษาเอกชนจัดการศึกษาเป็นไปตามพระราชบัญญัติ โรงเรียนอาชีวศึกษาเอกชน พ.ศ. 2550 โดยจัดการศึกษาระดับ ประกาศนียบัตรวิชาชีพ (ปวช.) และระดับ ประกาศนียบัตรวิชาชีพชั้นสูง (ปวส.) โดยใช้หลักสูตรของ กรมอาชีวศึกษา หลักสูตรสถาบันเทคโนโลยีราชมงคล และหลักสูตรอื่น ๆ ที่พัฒนาโดยสำนักงานบริหารงานคณะกรรมการส่งเสริมการศึกษาเอกชน ในปัจจุบันโรงเรียนอาชีวศึกษาเอกชนส่วนใหญ่ และในภาคตะวันออกใช้หลักสูตรอาชีวศึกษา ของสำนักงานคณะกรรมการการอาชีวศึกษา ในการจัดการเรียนการสอน หรือเป็นหลักสูตรกลางที่โรงเรียนสามารถนำไปพัฒนา

ให้มีการจัดการเรียนการสอนที่เน้นสมรรถนะผู้เรียนที่จะทำให้ผู้สำเร็จการศึกษาสามารถปฏิบัติงานได้อย่างแท้จริงตามความต้องการของตลาดแรงงาน

จากความเป็นมาและความสำคัญของปัญหาดังกล่าวในฐานะที่ผู้วิจัยปฏิบัติงานในตำแหน่งของผู้บริหารของโรงเรียนอาชีวศึกษาเอกชนผู้วิจัยจึงทำการศึกษาสภาพการจัดการเรียนการสอนที่เน้นสมรรถนะผู้เรียน ประเภทวิชาช่างอุตสาหกรรม ของโรงเรียนอาชีวศึกษาเอกชนในภาคตะวันออก ซึ่งผลการวิจัยจะเป็นข้อมูลเบื้องต้นสำหรับการปรับปรุงและพัฒนาการเรียนการสอนโดยเน้นสมรรถนะผู้เรียน ให้มีคุณภาพในการพัฒนาหลักสูตรฐานสมรรถนะของสถานศึกษา และสร้างสมรรถนะวิชาชีพให้กับผู้เรียนในอนาคตให้สอดคล้องกับความต้องการของตลาดแรงงานในชุมชนและสังคมได้อย่างมีประสิทธิภาพ

วัตถุประสงค์ของการวิจัย

1. เพื่อศึกษาความคิดเห็นเกี่ยวกับการจัดการเรียนการสอนที่เน้นสมรรถนะผู้เรียน ประเภทวิชาช่างอุตสาหกรรม ของผู้บริหารและครูผู้สอนโรงเรียนอาชีวศึกษาเอกชนในภาคตะวันออก ตามความคิดเห็นของผู้บริหาร
2. เพื่อศึกษาความคิดเห็นเกี่ยวกับการจัดการเรียนการสอนที่เน้นสมรรถนะผู้เรียน ประเภทวิชาช่างอุตสาหกรรม ของผู้บริหารและครูผู้สอนโรงเรียนอาชีวศึกษาเอกชนในภาคตะวันออก ตามความคิดเห็นของครูผู้สอน
3. เพื่อเปรียบเทียบความคิดเห็นระหว่างผู้บริหาร และครูผู้สอนเกี่ยวกับการจัดการเรียนการสอนที่เน้นสมรรถนะผู้เรียน ประเภทวิชาช่างอุตสาหกรรมของโรงเรียนอาชีวศึกษาเอกชนในภาคตะวันออก

คำถามการวิจัย

1. ความคิดเห็นต่อการจัดการเรียนการสอนที่เน้นสมรรถนะผู้เรียน ประเภทวิชาช่างอุตสาหกรรม ของผู้บริหารและครูผู้สอนโรงเรียนอาชีวศึกษาเอกชนในภาคตะวันออกของผู้บริหารอยู่ในระดับใด
2. ความคิดเห็นต่อการจัดการเรียนการสอนที่เน้นสมรรถนะผู้เรียน ประเภทวิชาช่างอุตสาหกรรม ของผู้บริหารและครูผู้สอนโรงเรียนอาชีวศึกษาเอกชนในภาคตะวันออกของครูผู้สอนอยู่ในระดับใด

3. ผู้บริหารและครูผู้สอนมีความคิดเห็นเกี่ยวกับการจัดการเรียนการสอนที่เน้นสมรรถนะผู้เรียนประเภทวิชาช่างอุตสาหกรรม ของ โรงเรียนอาชีวศึกษาเอกชน ในภาคตะวันออกเฉียงเหนือหรือไม่

ประโยชน์ที่ได้รับจากการวิจัย

1. สามารถนำผลการวิจัยครั้งนี้เป็นข้อมูลในการพัฒนาการจัดการเรียนการสอนที่เน้นสมรรถนะผู้เรียน ประเภทวิชาช่างอุตสาหกรรม ของ โรงเรียนอาชีวศึกษาเอกชน ในภาคตะวันออกเฉียงเหนือ
2. เป็นข้อเสนอแนะสำหรับ สำนักบริหารงานคณะกรรมการส่งเสริมการศึกษาเอกชน นำไปพิจารณา ปรับปรุงคุณภาพการจัดการเรียนการสอนที่เน้นสมรรถนะผู้เรียนให้มีประสิทธิภาพสูงขึ้น

ขอบเขตของการวิจัย

1. การศึกษาวิจัยครั้งนี้เป็นการวิจัยเชิงสำรวจมุ่งศึกษาสภาพการจัดการเรียนการสอนที่เน้นสมรรถนะผู้เรียน ในประเภทวิชาช่างอุตสาหกรรม ของ โรงเรียนอาชีวศึกษาเอกชน ในภาคตะวันออกเฉียงเหนือ ใน 5 ด้านดังนี้

- 1.1 ด้านการเตรียมการสอน
- 1.2 ด้านความรู้ในสาขาวิชา
- 1.3 ด้านทักษะการสอน
- 1.4 ด้านการใช้สื่อและเทคโนโลยี
- 1.5 ด้านการวัดผลและการประเมินผล

2. ประชากรและกลุ่มตัวอย่าง

2.1 ประชากรคือ ผู้บริหารและครูผู้สอน โรงเรียนอาชีวศึกษาเอกชนที่เปิดสอนประเภทวิชาช่างอุตสาหกรรม ในภาคตะวันออกเฉียงเหนือ ระดับ ประกาศนียบัตรวิชาชีพ (ปวช.) และ/ หรือระดับ ประกาศนียบัตรวิชาชีพชั้นสูง (ปวส.) 20 โรงเรียน จำนวน 546 คน

2.2 กลุ่มตัวอย่าง คือผู้บริหารและครูผู้สอน โรงเรียนอาชีวศึกษาเอกชนที่เปิดสอนประเภทวิชาช่างอุตสาหกรรม ในภาคตะวันออกเฉียงเหนือ ระดับ ประกาศนียบัตรวิชาชีพ (ปวช.) / ระดับ ประกาศนียบัตรวิชาชีพชั้นสูง(ปวส.)กำหนดขนาดกลุ่มตัวอย่างตามตารางเครจซี่ มอร์แกน (Krejcie & Morgan, 1971, pp. 607 - 610) ได้ขนาดกลุ่มตัวอย่างทั้งสิ้น 300 คน แล้วสุ่มตัวอย่างแบบแบ่งชั้น (Stratified Random Sampling) จำแนกตามสถานภาพการปฏิบัติงาน

3. ตัวแปรที่ใช้ในการศึกษาวิจัยครั้งนี้

3.1 ตัวแปรต้น ได้แก่ สถานภาพการปฏิบัติงาน มีดังนี้

3.1.1 ผู้บริหาร

3.1.2 ครูผู้สอน

3.2 ตัวแปรตาม ได้แก่ การจัดการเรียนการสอนที่เน้นสมรรถนะผู้เรียน

5 ด้านดังนี้

3.2.1 ด้านการเตรียมการสอน

3.2.2 ด้านความรู้ในสาขาวิชา

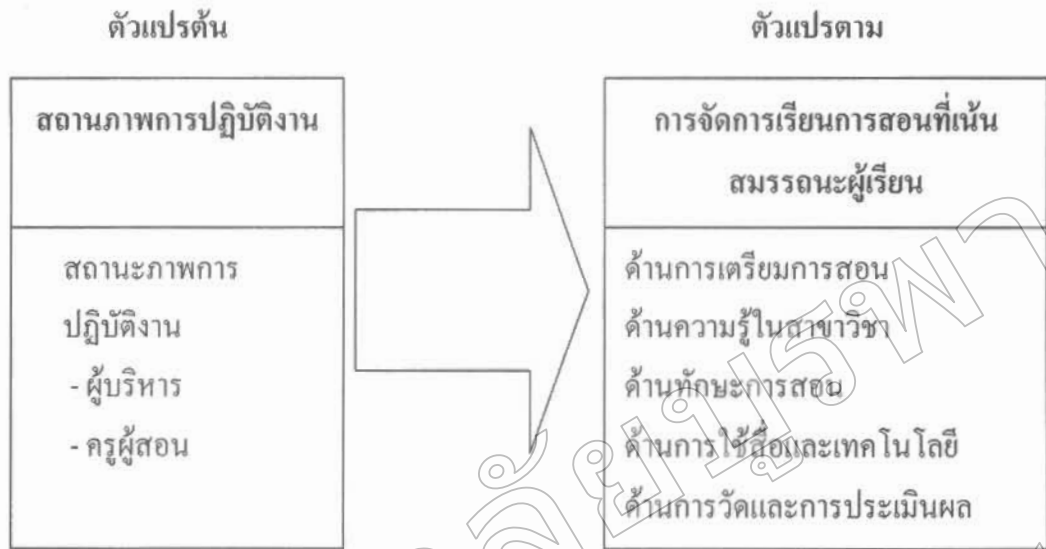
3.2.3 ด้านทักษะการสอน

3.2.4 ด้านการใช้สื่อและเทคโนโลยี

3.2.5 ด้านการวัดและการประเมินผล

กรอบแนวคิดในการวิจัย

การศึกษาวิจัยครั้งนี้เป็นการวิจัยเชิงสำรวจ (Survey Research) เกี่ยวกับสภาพการดำเนินการในการจัดการเรียนการสอนที่เน้นสมรรถนะผู้เรียน ประเภทวิชาช่างอุตสาหกรรมของโรงเรียนอาชีวศึกษาเอกชนในภาคตะวันออก ซึ่งผู้วิจัยได้ทำการศึกษาค้นคว้า เอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับการจัดการเรียนการสอนที่เน้นสมรรถนะผู้เรียน ตามกรอบมาตรฐานหลักสูตรประกาศนียบัตรวิชาชีพ (ปวช.) พ.ศ. 2549 และกรอบมาตรฐานหลักสูตรประกาศนียบัตรวิชาชีพชั้นสูง (ปวส.) พ.ศ. 2549 (กระทรวงศึกษาธิการ, 2549) การพัฒนาสมรรถนะวิชาชีพและการพัฒนา มาตรฐานสมรรถนะ โดยใช้กรอบคุณวุฒิการศึกษาวิชาชีพ กรอบความคิดจากการศึกษาพัฒนาสมรรถนะวิชาชีพ (จะเด็ด เปาโสภา และมนตรี พรหมเพ็ชร, 2548 ค, หน้า 4 - 2) หลักการกำหนดกรอบสมรรถนะและมาตรฐานคุณวุฒิการศึกษาวิชาชีพ (General Vocational Qualifications) จากนั้นผู้วิจัยจึงได้สรุปกรอบความคิดในการวิจัย เรื่องการจัดการเรียนการสอนที่เน้นสมรรถนะผู้เรียน ประเภทวิชาช่างอุตสาหกรรมของโรงเรียนอาชีวศึกษาเอกชนในภาคตะวันออก ได้สรุปกรอบความคิดในการวิจัย ดังแผนภาพที่ 1

ภาพที่ 1 กรอบแนวความคิดในการวิจัย

นิยามคำศัพท์เฉพาะที่ใช้ในการวิจัย

1. โรงเรียนอาชีวศึกษาเอกชนในภาคตะวันออก หมายถึง สถานศึกษาของเอกชนที่สังกัด สำนักงานบริหารงานคณะกรรมการส่งเสริมการศึกษาเอกชน (สช.) เปิดสอน ประเภทวิชาช่างอุตสาหกรรม ระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพ (ปวช.) และ ระดับ ประกาศนียบัตรวิชาชีพชั้นสูง (ปวส.) ในพื้นที่จังหวัด ชลบุรี ระยอง จันทบุรี ตราด ฉะเชิงเทรา สระแก้ว และปราจีนบุรี

2. สถานะภาพการปฏิบัติงาน หมายถึง ตำแหน่งหน้าที่ความรับผิดชอบในการปฏิบัติงาน
จำแนกเป็น

2.1 ผู้บริหาร หมายถึง ผู้ดำรงตำแหน่ง ผู้อำนวยการ รองผู้อำนวยการ ผู้ช่วยผู้อำนวยการ หัวหน้าฝ่าย หัวหน้าภาค หัวหน้าแผนกวิชา และหัวหน้าสาขาวิชา ที่กำกับดูแลการจัดการเรียนการสอน ประเภทวิชาช่างอุตสาหกรรมของโรงเรียนอาชีวศึกษาเอกชนในภาคตะวันออก จำนวน 20 แห่ง

2.2 ครูผู้สอน หมายถึง ผู้ที่ทำหน้าที่การสอนประจำสาขาวิชาต่าง ๆ ในประเภทวิชาช่างอุตสาหกรรม ของโรงเรียนอาชีวศึกษาเอกชนภาคตะวันออก จำนวน 20 แห่ง

3. สมรรถนะผู้เรียน หมายถึง ความสามารถของผู้เรียนในการเรียนรู้ การบูรณาการความรู้และการปฏิบัติงาน โดยใช้ความรู้ ทักษะ และเจตคติ ที่ดีในสาขาวิชาชีพที่เรียน สามารถคิด แก้ไขเหตุการณ์เฉพาะหน้า และทำงานร่วมกันเป็นทีม สามารถประกอบสัมมาอาชีพได้อย่างมีประสิทธิภาพได้ตามความต้องการของ สถานประกอบการ

4. การจัดการเรียนการสอนที่เน้นสมรรถนะผู้เรียน หมายถึง สมรรถนะในการสอนของครูผู้สอน ซึ่งอยู่ในกำกับของผู้บริหารโรงเรียน การรับรู้ความสามารถ การปฏิบัติการสอนของครูผู้สอนให้จัดการเรียนการสอนที่มีองค์ประกอบของสมรรถนะการเรียนการสอนของผู้เรียนในด้านพุทธิพิสัย ทักษะพิสัย และจิตพิสัยเป็นองค์ประกอบในการจัดการเรียนรู้ภายในโรงเรียน แบ่งเป็น 5 ด้าน ดังนี้

4.1 ด้านการเตรียมการสอน หมายถึง การเตรียมความพร้อมของผู้สอน ศึกษาข้อมูลความต้องการของชุมชน และสถานประกอบการ ที่มีต่อคุณภาพผู้เรียน นำความต้องการของ ชุมชน และสถานประกอบการมาจัดทำ หลักสูตรการเรียนรู้ ศึกษาวิเคราะห์ หลักการ จุดมุ่งหมาย โครงสร้างของ หลักสูตร เพื่อจัดทำแผนการเรียนรู้ กำหนดผลการเรียนที่คาดหวัง กระบวนการเรียนรู้ และแนวทางการวัดประเมินผลในแต่ละสาขาวิชา และกำหนดสมรรถนะวิชาชีพ

4.2 ด้านความรู้ในสาขาวิชา หมายถึง ความเข้าใจในระบบการเรียนการสอน การพัฒนารายวิชาที่สอนอย่างเป็นขั้นตอน สมรรถนะของผู้สอน การพัฒนาองค์ความรู้ในเนื้อหาวิชา ประสิทธิภาพทางอาชีพ ความสามารถของครูผู้สอน

4.3 ด้านทักษะการสอน หมายถึง ความสามารถในการถ่ายทอดให้ผู้เรียนมีพัฒนาการตามสมรรถนะที่คาดหวัง การจัดกิจกรรมการเรียนการสอนเน้นให้ผู้เรียนมีส่วนร่วม สอดคล้องกับความถนัด และความสนใจของผู้เรียน และความแตกต่างระหว่างบุคคล โดยใช้เทคนิควิธีการสอนที่หลากหลาย

4.4 ด้านการใช้สื่อและเทคโนโลยี หมายถึง สิ่งที่ครูผู้สอนต้องดำเนินการผลิตและพัฒนาสื่อการเรียนรู้อุดหนุนการเรียนการสอน แบบฝึกหัด/ แบบฝึกทักษะ/ แบบฝึกกิจกรรม/ บทเรียนสำเร็จรูป/ สื่อสิ่งพิมพ์/ บทเรียนสำเร็จรูป/ สื่อเทคโนโลยี ฯลฯ

4.5 ด้านการวัดและการประเมินผล หมายถึง การพัฒนาให้ผู้เรียนมีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของผู้เรียนที่บ่งบอกถึงความสำเร็จของผู้เรียนตามสมรรถนะที่คาดหวังของหน่วยการเรียนรู้/ รายวิชา ในด้านความรู้ ทักษะ จิตพิสัย โดยใช้รูปแบบการประเมินผลใช้เครื่องมือและวิธีการประเมินที่หลากหลาย